

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **NET and GAMES a. s.**, se sídlem Bednářova 621/29, Brno, zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 13. 3. 2015, čj. MF-34576/2014/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2018, čj. 9 Af 45/2015-117,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v této věci je posouzení údajné diskriminace obecně závazných vyhlášek hlavního města Prahy, v rámci kterých nebyla provozovna žalobkyně uvedena v seznamu povolených míst pro provozování loterií. Diskriminaci žalobkyně spatřuje v nedostatečném a nesprávném odůvodnění výběru povolených míst.

[2] Žalobkyně provozovala v ulici Křižíkova 255/7, Praha 8, interaktivní videoloterní terminály (dále jen „terminály“) na základě povolení od žalovaného Ministerstva financí ze dne 18. 6. 2009, čj. 34/47884/2009. Toto povolení mělo trvat do 29. 4. 2019, bylo však rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2014 zrušeno. Vlivem rozšíření rozsahu regulace podléhal tento typ loterie nově regulaci a umístění provozovny nově nebylo v seznamu povolených míst pro provozování loterie. Seznam je přílohou obecně závazných vyhlášek hlavního města Prahy. Nejprve byl přílohou obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 18/2011 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „OZV 2011“), která ale byla v průběhu řízení nahrazena obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 10/2013 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „OZV 2013“). Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k provozování terminálů rozklad, který ministr financí zamítl dne 13. 3. 2015.

[3] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k městskému soudu, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud se ztotožnil s jedinou z mnoha žalobních námitek, totiž že hlavní město Praha při vydání OZV 2013 diskriminačním způsobem použilo kritéria k zařazení míst do seznamu povolených lokalit pro provoz hazardu. Městský soud vycházel z rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 5/2017-76, ve kterém se NSS již zabýval posuzováním OZV 2013 (zde NSS došel k závěru, že hl. město Praha chybovalo při výběru míst určených k provozování loterií). Městský soud následně vyzval hl. město Prahu, aby tato obec doplnilo důvody, které ji vedly k rozdělení míst na povolené a nepovolené. Soud poté napadené rozhodnutí zrušil, neboť důvody zůstaly vágní a OZV 2013 byla proto vůči žalobkyni diskriminační.

II. Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Kasační důvod spatřuje stěžovatel v nesprávném právním posouzení věci soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a v nepřezkoumatelnosti rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]; nepřezkoumatelnost rozsudku však nijak dále neupřesňuje.

[5] Stěžovatel považuje za nesprávné posouzení vyhlášek OZV 2011 a 2013 jako diskriminačních vůči žalobkyni. Ve své stížnosti představuje důvody, na základě kterých Praha při sestavování seznamu vybrala místa, kde je provoz loterie povolen. Tvrdí, že tyto důvody diskriminační nejsou a nejsou proto diskriminační ani sporné vyhlášky. Již OZV 2011 vyřadila provozovnu žalobkyně ze seznamu, neboť provozovna byla v nemovitosti ve vlastnictví města. Stěžovatel na tomto místě argumentuje jednak doporučením Rady hlavního města Prahy, jednak právem samosprávy nakládat s vlastním majetkem. Druhým důvodem pro zákaz terminálů v daném místě byl čl. 2 písm. d) závazných Pravidel pro výběr míst, na kterých lze provozovat loterie a jiné podobné hry (dále jen „Pravidla“). Pravidla upravovala podmínky pro celé město, které muselo místo splnit, aby mohlo být zařazeno do seznamu. Čl. 2 písm. d) stanoví: „*Místo není problematické, to znamená, že je v něm a jeho okolí dodržován veřejný pořádek, a že nedochází v jeho okolí ke zvýšenému výskytu trestné činnosti.*“ Třetím důvodem byl čl. 2 písm. b) Pravidel, dle něhož povolené místo muselo mít k datu 1. 1. 2013 platné povolení k provozování loterií.

pokračování

[6] Žalobkyně upozorňuje NSS na rozsudek ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 5/2017-76, ve kterém už NSS posuzoval OZV 2013 a došel k závěru, že byla vzhledem ke skutkovým okolnostem daného případu diskriminační. Stran argumentace stěžovatele spočívající v rozporu povolení k provozování hazardu nejpozději s OZV 2011 (třetí důvod stížnosti) žalobkyně dodává, že se jedná o zcela novou argumentaci uplatněnou až před NSS. Navíc by se závěr o diskriminační povaze nové vyhlášky mohl ze stejných důvodů uplatnit i na tu předchozí. Také důvod spočívající v nedodržování veřejného pořádku a nočního klidu dle žalobkyně neobstojí. Na jeho provozovnu totiž žádná stížnost na porušování veřejného pořádku nebo nočního klidu evidována není. Přestupky na úseku cizinců a vyhledání osob v pátrání nelze dle žalobkyně spojovat s provozováním loterií. Konečně žalobkyně upozorňuje, že by Praha neměla důvody přijetí vyhlášky doplňovat zpětně, neboť nové důvody zjištěné až nyní by těžko mohly vést k přijetí přílohy vyhlášky před pěti lety.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Místo, kde žalobkyně provozovala terminály, bylo vyřazeno z míst povolených pro provoz výherních hracích přístrojů již od 1. 1. 2009 (vyhláška č. 19/2008 Sb. hl. m. Prahy). Rada hlavního města Prahy totiž svým usnesením ze dne 22. 4. 2008 doporučila radám městských částí Prahy, aby do seznamu povolených míst k provozování hazardu nezařazovaly místa, které vlastní obec. Rada městské části Praha 8 se tímto doporučením rozhodla řídit v usnesení ze dne 21. 5. 2008 a 4. 6. 2008. Proto bylo toto místo vyřazené od 1. 1. 2009. Jediným zmíněným důvodem pro vypuštění sporného místa z povolených míst je podle obou výše zmíněných usnesení Rady městské části Praha 8 fakt, že provozovna byla umístěna v nemovitosti, která byla majetkem obce.

[10] Zákaz pro provoz hazardu v budovách vlastněných městem přijaly některé, ale zdaleka ne všechny městské části (usnesení Rady hlavního města Prahy zůstalo v této věci jen doporučením). Stěžovatel tento zákaz v dílčích částech města přirovnává k situaci řešené rozsudkem ze dne 14. 12. 2017, čj. 2 As 230/2017-45, věc *ADMIRAL GLOBAL BETTING*. Ve zmiňovaném případě se rozhodovalo o úplném zákazu hazardu ve vybraných částech Brna. V této věci však zastupitelstvo Brna samo rozhodlo a odůvodnilo, proč přistoupilo k celkovému zákazu hazardu na území vybraných městských částí (srov. k tomu body 24 a 25 rozsudku, kde se NSS také odlišuje od dále analyzované věci *BONVER WIN*). V nyní posuzovaném případě však Rada hlavního města Prahy pouze doporučila městským částem kritérium vlastnictví nemovitosti, které následně nepřijala do Pravidel. Nechala tak na úvaze městských části, zda toto kritérium přijmou na jejich

území. Tím fakticky přenechala úpravu loterií v tomto ohledu jednotlivým městským částem, v závislosti na jejich přístupu k hazardu.

[11] Jak správně uvádí žalobkyně, NSS se obdobnými otázkami ve vztahu k OZV 2013 již zabýval v rozsudku ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 5/2017-76, věc *BONVER WIN*, kde v bodě 36 uvádí: „*Rozhodující úroveň pro posuzování diskriminační povahy obecní úpravy je úroveň celé obce. Obec jako celek je tím, kdo má pravomoc loterie na svém území regulovat. Právě obec proto musí zdůvodnit, proč na určitém území stanoví určitý režim odlišný od území jiného. V tomto ohledu může pochopitelně vycházet ze skutečností o místních specifikách od městských částí. V posledku ovšem musí ve vyhlášce zvolit jednotný metr pro posuzování situace na celém obecním území. Rozdíly v jednotlivých částech obce musí ve vyhlášce jako celku vycházet z racionálních důvodů, nikoliv postojem k hazardu či přísností jednotlivých městských částí. Městské části nejsou tím, kdo by měl pravomoc o regulaci hazardu rozhodovat; tímto subjektem je na základě zákona obec [srov. § 50 odst. 4 zákona o loteriích; § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].*“

[12] Úvahy v kauze *BONVER WIN* jsou plně aplikovatelné i na nynější případ. Nejenže toto omezení neplatilo na území celého hlavního města (jak dokládá žalobkyně, srov. k takovému případu rozsudek ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 As 233/2017-34), toto omezení nebylo ani plně uplatněno na území Prahy 8. Loterie byla povolena v místě Ďáblická, k.ú. Střížkov, parc. č. 523/15. Vlastníkem této parcely je přitom, stejně jako v případě žalobkyně, obec. Je pravda, že se Praha 8 snažila vyřadit i toto místo (ačkoliv pro jiný důvod), v důvodové zprávě k vyhlášce OZV 2013 se však uvádí: „*Připomínce* [o vyřazení místa Ďáblická] *se navrhuje nevyhovět, protože na území hl. m. Prahy byla schválena jednotná pravidla pro výběr míst a nezařazení výše uvedeného místa do vyhlášky by bylo v rozporu s těmito pravidly. Provozovatel doložil povolení na provozování VHP do herny, a to vydané ÚMČ Praha 8 na rok 2013 a místo splňuje kritéria dle pravidel pro výběr míst.*“

[13] Situace, kdy v jedné části obce je provoz loterie v městských budovách zapovězen, zatímco v jiné městské části je takový provoz legální, tedy zakládá odlišné zacházení. To samo o sobě ještě neznamená diskriminaci, pokud je obec (a nikoli městská část) schopna doložit legitimní důvody, které k tomuto odlišnému zacházení vedou, tak jako to udělalo Brno v případě *ADMIRAL GLOBAL BETTING*, který cituje stěžovatel. Tyto důvody však nemohou spočívat v pouhé přísnosti nebo libovůli jednotlivých městských částí. V posuzovaném případě žádný takový důvod předložen nebyl, stěžovatel pouze konstatoval, že se Rada městské části rozhodla řídit pouhým doporučením Rady hlavního města a bez dalšího vysvětlení ho přejala do svých pozměňovacích návrhů. I stěžovatel v kasační stížnosti na s. 7 ostatně píše: „*Zastupitelstvo hl. m. Prahy přijatým zněním OZV 19/2008 pouze respektovalo rozhodnutí Městské části Praha 8.*“ Takový postup však není možný, neboť městská část není subjekt, který by měl o této věci rozhodovat. V posuzovaném případě je odlišné zacházení o to horší, že nebylo plně vymoženo ani na území Prahy 8 (viz k tomu bod [12] shora).

[14] Dne 19. 7. 2013 Rada městské části Praha 8 doplnila důvod, pro který nebude sporné místo vloženo zpět do seznamu povolených míst. Tento důvod pak dopisem předala hlavnímu městu týž den. Údajně mělo docházet ke stížnostem občanů na narušování veřejného pořádku a rušení nočního klidu. Toto jednovětě odůvodnění je ve

stejné podobě použité v 18 případech ze 34. V dalších 9 případech jsou uvedená jiná obecná odůvodnění. Pouze u 7 míst není použitá obecná věta, ale je podrobně zmíněno, v čem spočívá narušení veřejného pořádku včetně data dokumentace těchto incidentů.

[15] Dne 5. 1. 2018 obdržel stěžovatel sdělení od Obvodního ředitelství Policie Praha III, že na sporném místě došlo mezi lety 2011 a 2013 k 9 událostem – 7 přestupků na úseku pobytu cizinců a 2 případy vypátrání celostátně hledaných osob. Policie však na závěr dodává: *„Výskyt trestné činnosti, příp. narušování veřejného pořádku či nočního klidu neevidujeme.*“ Dále stěžovatel dodává, že podklady od Městské policie hlavního města Prahy předložit nemůže, neboť uplynula archivační doba městské policie. Uplynutí této doby jde však k tíži stěžovatele. Je to právě stěžovatel a skrze něj hlavní město Praha, kdo má dokazovat a dokládat podklady, které vedly k přijetí obecně závazné vyhlášky. Pokud by zpráva městské policie k narušování veřejného pořádku byla opatřena v době, kdy byla vyhláška přijímána, archivační doba by zdaleka neuplynula.

[16] Jediným důkazem spojujícím sporné místo s výskytem trestné činnosti je tak příloha dopisu starosty Praha 8 obsahující zprávu Policie České republiky, která eviduje k okolí tohoto místa tento nápad trestné činnosti: nebezpečné vyhrožování spojené s ublížením na zdraví, loupež a krádež telefonu za 3500 Kč. Tento dopis obsahuje i odpověď na žádost o poskytnutí informací, která potvrzuje, že mezi lety 2011 a 2013 nebyla na sporném místě evidována žádná stížnost pro rušení nočního klidu či narušování veřejného pořádku.

[17] Článek 2 písm. d) Pravidel stanoví: *„Místo není problematické, to znamená, že je v něm a jeho okolí dodržován veřejný pořádek, a že nedochází v jeho okolí ke zvýšenému výskytu trestné činnosti.“* Zpráva Policie České republiky o nápadu trestné činnosti k této adrese by tak bývala mohla založit důvod, pro který by místo mohlo být vyloučeno ze seznamu. Zvýšený výskyt však není doložen (např. porovnáním s nápadem trestné činnosti v jiných částech Prahy), ale hlavně není zvýšený výskyt trestné činnosti uveden jako důvod pro vyřazení místa. V důvodové zprávě Prahy 8 k vyhlášce jsou jako důvod uvedeny *„stížnosti občanů na narušování veřejného pořádku a rušení nočního klidu*“, nikoli zvýšený výskyt trestné činnosti. NSS opakuje, že obec nepředložila žádnou stížnost (viz bod [15] shora).

[18] Ohledně povoleného místa na adrese Křižíkova 254/5, které sousedí se sporným místem, stěžovatel uvádí, že je povoleno, protože jde o kasino, na které zákon ukládá vyšší bezpečnostní standardy (kontrola identity u vstupu, kamerové záznamy z provozovny atd.) než na hernu, o kterou jde v posuzovaném případě. Navíc tato budova nebyla v rozhodném období a stále není v majetku města. NSS k tomu uvádí, že rozdílná míra bezpečnosti a snazší odhalení osob, které jsou hledané nebo se ukrývají, jistě představuje legitimní důvod pro rozdílné zacházení. Takovéto odůvodnění rozdílného zacházení je tedy v pořádku, ale obec bohužel nedodržuje tento standard v ostatních případech, kdy odůvodňuje rozdílné zacházení.

[19] Argumentace obce o narušování veřejného pořádku a rušení nočního klidu se tak jeví jako účelová. Za prvé proto, že si obec podklady k tomuto tvrzení obstarává pět let po

uvedení tohoto důvodu v rámci důvodové zprávy k připomínkám k obecně závazné vyhlášce, ačkoliv z nich měla při stanovení tohoto důvodu vycházet. Za druhé proto, že ve sporné vyhlášce jsou povolena místa, na kterých jsou evidovány stížnosti (celkem 9 případů), což žalobkyně doložila v předcházejícím řízení před městským soudem. Na druhou stranu stěžovatel nebyl schopen doložit podobnou stížnost na nyní sporné místo, navíc na žádost o informace dokonce Úřad městské části Praha 8 žalobkyni sdělil, že žádné stížnosti k této adrese neeviduje. Podobně se nakonec vyjádřila i Policie ve sdělení předloženém stěžovatelem.

[20] Stěžovatel dále argumentoval nesplněním jiné části Pravidel. Dané místo muselo totiž mít k 1. 1. 2013 platné povolení k provozování loterií, aby mohlo být zařazeno na seznam povolených míst.

[21] Žalobkyně k tomu zdůrazňuje, že stěžovatel v této věci uvádí nové právní důvody, které neuplatnil před městským soudem. Je pravda, že stěžovatel před městským soudem tímto směrem neargumentoval. Hlavní město Praha ve svém vyjádření městskému soudu výslovně uvádí souhrn důvodů pro nezařazení předmětného místa do OZV 2013. V tomto souhrnu uvádí jenom důvody řešené výše v tomto rozsudku. Nicméně zákaz uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), dopadá pouze na takového stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem. Žalovaný správní orgán, který podává kasační stížnost, může argumentovat jakýmikoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnil ve vyjádření k žalobě a zda takové vyjádření vůbec podal (viz rozsudek ze dne 2. 7. 2008, čj. 1 Ans 5/2008-104). NSS se tedy touto námitkou bude zabývat.

[22] Stěžovatel upozorňuje, že sporné místo bylo ze seznamu míst povolených k provozu výherních hracích přístrojů (VHP) vyloučeno již k 1. 1. 2009. Žalobkyně však získala povolení k provozování jiného typu hazardu, a to k provozování interaktivních videoloterních terminálů (IVT). Důvodem, proč žalobkyně získala povolení k provozování IVT od Ministerstva financí ze dne 18. 6. 2009, ačkoliv v této době už byl provoz VHP na tomto místě zakázán, byl právní názor stěžovatele, že IVT nespadá pod definici VHP. Tento právní názor byl však vyvrácen nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Uvedený nález vysvětlil, že IVT jsou druhem VHP [podřadil tedy IVT pod definici VHP dle § 2 písm. e) zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách] a tím pádem potvrdil možnost obcí regulovat jejich provoz.

[23] Dle názoru stěžovatele tak povolení z roku 2009 je od svého počátku v rozporu s vyhláškou hlavního města Prahy a nejpozději od 1. 1. 2012 je dán důvod pro jeho zrušení. Dne 1. 1. 2012 totiž vešla v účinnost novela OZV 2011, která výslovně rozšířila rozsah regulovaného hazardu této vyhlášky o IVT v návaznosti na výše zmiňovaný nález ÚS. Vzhledem k tomu tedy dle stěžovatelky nemohlo sporné místo splňovat čl. 2 písm. b) Pravidel, který stanoví podmínku *„Místo mělo k datu 1. ledna 2013 platné povolení k provozování loterií.“*

[24] NSS se problematikou presumpce správnosti správních aktů zabýval již mnohokrát. Podle rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS, bod 15,

pokračování

„[p]*rávní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C.H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j 6 As 45/2005 - 188). Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Zrušení správního aktu má účinky toliko* ex nunc*, které působí výlučně do budoucna, akt již tedy nemůže v budoucnu založit další práva a povinnosti. Odrazem této zásady z pohledu vztahu jedinec – správní orgán je zásada ochrany dobré víry a ochrany nabytých práv (viz např. nález ÚS ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, Sb. n. a u., sv. 31, č. 117, s. 69). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž nemohly působit právní následky ani v minulosti. Prohlášení nicotnosti, které jen formálně odstraňuje neexistující akt, proto působí* ex tunc *(viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, část V., též pod č. 793/2006 Sb. NSS).*“

[25] Povolení pro žalobkyni bylo zrušeno až rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 10. 3. 2014, čj. MF-63504/2013/34-3, které nabylo právní moci až zamítnutím rozkladu napadeným rozhodnutím dne 13. 3. 2015. Z presumpce správnosti správních aktů vyplývá, že správní rozhodnutí je platné do jeho pravomocného (nebo předběžně vykonatelného) zrušení.

[26] Ze samotné možnosti zahájit správní řízení o zrušení povolení nelze dovozovat neplatnost ještě nezrušeného povolení, jak to činí stěžovatel. Navíc poznámka žalobkyně, že stejné důvody, pro které jsou v jejím případě diskriminační OZV 2011 a 2013, by šly uplatnit i na její předchozí vyloučení ze seznamu, je na místě. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně měla k 1. 1. 2013 platné povolení k provozování IVT a splňovala tak čl. 2 písm. b) Pravidel. Ani tento důvod tedy nečiní kasační stížnost důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná a právo na náhradu nákladů řízení ji proto náleží. V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za jeden úkon právní služby po 3100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti), náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). K této částce připočetl NSS i DPH ve výši 714 Kč. Celkem tedy činí náklady žalobkyně v řízení před NSS částku 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit žalobkyni k rukám zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu